

I § 6 er givet en vis Udvidelse af Lovens Omraade i Krigstid. For det første er medtaget alle, der i en eller anden Egenskab gør Tjeneste ved eller følger en Afdeling (herunder et Skib), og som naturligvis ikke derved bliver undergivet militær Lydigheds- og Respektpligt, men dog indtager en Særstilling lige inde paa Livet af Begivenhederne, der let giver dem en Viden og en faktisk betydeligt forøget Mulighed for Indgriben eller Paavirken, saaledes at det er naturligt ogsaa mod dem i givet Tilfælde at anvende de Straffebestemmelser, der gælder for deres Omgivelser.

Ogsaa Krigsfanger maa naturligvis være undergivne den militære Straffelov, derimod er ingen Regel givet her for de internerede, der ikke er Krigsfanger*). Bestemmelse derom kan i paakommende Tilfælde formentlig uden Vanskelighed tilvejebringes.

Endelig rummer § 6 c en mere almindelig Udvidelse af Omraadet for visse særlig nævnte Paragraffer, alle omhandlende særlig grove og farlige Forbrydelser begaaede i Krigstid, saasom Krigsforræderi og Spioneri. Det vil formentlig ikke findes unaturligt, at det slaas fast, at i Krigstid maa enhver, der indlader sig paa Foretagender af denne Art som Hovedgerningsmand eller som medvirkende, finde sig i, at Samfundets Reaktion rammer ham under den militære Straffelovs skarpe Form.

Efter at Grænsen saaledes er trukket om dem, der som direkte Overtrædere af Loven omfattes af denne, opstaar Spørgsmaalet, om hvorvidt denne Grænse kan udvides ved udenforstaaendes (Civilpersoners) Medvirken.

Dette Spørgsmaal har hørt til de omstridte i dansk Ret. Skønt Lov af 1881 begrænser Kredsen af de Personer, der omfattes af Loven, paa tilsvarende Maade som Udkastets § 5, fastslog Højesteret ved Dom af 1. November 1907 (U. f. R. 41/1908), at en Række civile Personer, der havde opfordret Soldater til Ulydighed, maatte anses strafskyldige efter L. 1881 § 112, jfr. Almindelig Borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866 § 52. Paa lignende Maade blev ved Østre Landsrets Dom af 15. Juni 1933 (U. f. R. 979/1933) en civil for en tilsvarende Forseelse begaaet i Marts 1932, altsaa før Borgerlig Straffelovs Ikrafttræden, anset efter L. 1881 § 112, jfr. B. S. § 23.

Borgerlig Straffelov indeholder nu i § 127 en Bestemmelse for det i begge de nævnte Sager foreliggende, særlig praktiske Tilfælde, men det er efter Motiverne tvivlsomt, om Borgerlig Straffelov hermed har gjort op med de Tilfælde, hvori civile Personer skal kunne straffes for Medvirken til militæres Overtrædelse af Militær Straffelov.

Det kan i hvert Fald ikke anses for sikkert, at Bestemmelsen i Udkastets § 1, hvorefter Borgerlig Straffelovs almindelige Del, derunder ogsaa dens § 23 om Medvirken, gøres anvendelig paa Overtrædelser af Militær Straffelov, ikke vil blive forstaaet saaledes, at herefter ogsaa de saakaldte extranei — i denne Forbindelse de civile medvirkende —, der udtrykkelig omhandles i § 23, altid vil kunne straffes, uanset den Begrænsning af Militær Straffelovs Omraade, der indeholdes i § 5, og som jo paa lignende Maade indeholdtes i L. 1881 § 1.

Overfor denne Tvivl har Udvalget fundet det rigtigt i § 7 at give en udtrykkelig Bestemmelse om det Omfang, hvori Personer, der ikke efter §§ 5 eller 6 omfattes af Loven og altsaa ikke kan komme til at optræde som Gerningsmænd (Hovedmænd), kan straffes for Medvirken. Grænsen foreslaas draget saaledes, at udenforstaaende kun kan straffes for Medvirken i de forholdsvise Tilfælde, hvor Strafferammen gaar op til Fængsel i 4 Aar eller derover, nemlig i Fredstid.

*) Se Axel Møller: Folkeret II, 2, S. 65.